

Când pescarii nu pescuiesc

Se spune că era un grup de oameni care își ziceau „pescari”. În apele din regiunea lor era mult pește. De fapt, toată regiunea era înțesată de râuri și lacuri pline cu pești. Și peștii erau flămânzi.

Săptămână după săptămână, lună de lună, an după an, cei ce se numeau „pescari”, se întâlneau în ședințe, discutând despre chemarea lor de a fi pescari, despre abundența de pești din jurul lor și despre cum ar putea și ar trebui să meargă la pescuit. În fiecare an, cu mare atenție, căutau definiția cea mai potrivită pentru noțiunea de a pescui, apărau ocupația de pescar, și reafirmau că menirea principală a pescarului este aceea de a ... pescui.

În permanență căutau metode noi, mai bune, de a pescui și găseau formulări superioare pentru definirea pescuitului. Ce mult le plăceau lozinci ca de exemplu „*Pescuitul este datorია fiecărui pescar*”! Ei anunțau ședințe speciale cu tema „*Campania de pescuit*” sau „*Luna pescuitului*”! De asemenea, organizau conferințe ca să discute despre pescuit, să promoveze pescuitul și să popularizeze echipamentul nou de pescuit, noile metode de pescuit și chiar noi „momeli” pentru pești.

Acești pescari au construit clădiri impunătoare cu firma „*Sediul general al pescarilor*”. Și

cu toate că apelul tuturor era ca orice pescar să pescuiască, un singur lucru nu făceau acești oameni: nu pescuiau.

Pe lângă întâlnirile lor frecvente, au înființat o agenție care să trimită pescari în alte locuri unde este mult pește. Agenția a angajat personal și a înființat comitete, întrunindu-se mereu ca să cerceteze definiția pescuitului, să apere peștii și să hotărască ce râuri sau lacuri să mai studieze.

Dar ceea ce nu făceau agenția, comitetele și personalul este că... nu pescuiau!

Centre mari și costisitoare au fost inaugurate având ca scop principal și prioritar acela de a-i învăța pe pescari să... pescuiască. Ani la rând s-au predat cursuri despre nevoia de a pescui, despre soiurile de pești și habitatul lor, despre psihologia peștilor, și despre cum să te apropii de ei ca să-i hrănești. Problema era că profesorii doar predau despre pescuit, dar... nu pescuiau. Absolenților li s-au dat legitimații de

pescuit și au fost trimiși pe ape îndepărtate pline cu pești. Mulți care au simțit chemarea de a pescui au răspuns pozitiv. Au fost împuterniciți și trimiși. Dar, ca și pescarii de acasă, nu au pescuit vreodată. Ca și pescarii de acasă, se îndeletniceau cu tot felul de alte ocupații. Au construit stăvilare, stații de pompare a apei la pești. Unii au declarat deschis că ei au chemarea de a furniza echipament și instrumente de pescuit. Alții s-au simțit chemați să se facă la fel ca peștii, pentru ca peștii să nu-și dea seama că sunt pescuiți. Alții au crezut că este suficient să fie buni vecini cu peștii și să fie iubitori și amabili cu ei.

În urma unei conferințe impresionante cu tema „*Necesitatea de a pescui*” unul din cei prezenți chiar s-a dus la pescuit. În ziua următoare el a raportat că a prins doi pești. A fost onorat pentru excepționala pescuire și i s-a făcut un program să participe la cât mai multe conferințe unde să povestească reușita

lui. Așa că nu s-a mai ocupat cu pescuitul, pentru că a trebuit să meargă și să-și povestească experiența celorlalți pescari. Bineînțeles că a fost imediat așezat în Comitetul general al pescarilor ca o persoană cu experiență considerabilă.

În altă ordine de idei, este adevărat că mulți dintre pescari au întâmpinat și greutăți. Unii, locuind pe marginea apei, au trebuit să îndure în fiecare zi mirosul greu al peștilor morți. Au suportat și multe insulte, fiind

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

ridiculați că deși își zic pescari, ei nu pescuiesc. Cu durere se gândeau și la cei care nu participau la întrunirile lor unde se învăța despre pescuit. Îi judecau în inima lor pentru că nu Îl urmau ei pe Învățătorul care le-a zis: „*Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!*”

Imaginați-vă cât de răniți au fost într-o zi, când cineva i-a confruntat și le-a spus că, indiferent cât de mult se pretind ei a fi pescari, cei ce nu pescuiesc nu sunt pescari! Și totuși afirmația aceasta pare să fie corectă, nu-i așa? Poate cineva să fie pescar dacă an după an, el nu prinde nici măcar un peste? Poți spune că Îl urmezi pe Hristos dacă nu „*pescuiești*”?

ANONIM, SUA

„...Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” Luca 5.10b

Pescuire bogată la Maieru

Biserica Penticostală din comuna Maieru, județul Bistrița-Năsăud, a avut anul acesta o mare bucurie când 36 de suflete L-au primit pe Domnul Hristos, fiind botezați în râul Someș de mai mulți pastori din țară și străinătate. Mesajul principal l-a avut vicepreședintele Cultului, Moise Lucaci, fiind de față peste 2000 de ascultători.

În fotografie, de la stânga la dreapta: Ilie Berende (Atlanta, SUA) Iosif Rauca, Moise Lucaci, Petrică Dumitru (pastor local), Mircea Croitor (Atlanta), Lazăr Ometița (Dublin, Irlanda).

Biserica din Maieru numără peste 600 de membri și 300 de copii. **D.P.**

Importanța misiunii în vremurile din urmă

Școala de Misiune „Team-Action”, din Arad, împreună cu Biserica Penticostală „BETANIA” din Arad și Comunitatea Regională Arad au organizat între 25-26 octombrie a.c. o Conferință de Misiune cu tema „Importanța Misiunii în vremurile din urmă”.

Alături de fratele Tomuța Simion, pastor în cadrul Școlii de Misiune, au fost prezenți Pavel Riviș Tipei, președintele Cultului și pastorul coordonator al Bisericii „BETANIA”, Moise Ardelean, președintele Comunității Regionale Arad, Frantz Johansen din

Norvegia, președintele Fundației Team-Action, Randy Wooden, Rick Dill, Chad Bradford - pastori penticostali din S.U.A. și Roy

Olsen, pastor misionar în România.

Au fost momente deosebite în prezența Domnului, la eveniment participând aproximativ 120 de slujitori.

Versetul cheie a fost din Ioel 3.13: „*Puneți mâna pe seceră, că secerișul este copt*”. **S.T.**

